

NANDO ABAD

**BAŠ JE
NEZGODNO
KADA NAĐEŠ
RASPARENU
ČARAPU**

Prevela sa španskog
Gordana Mihajlović

■ Laguna ■

Naslov originala

Nando Abad

LO QUE JODE ENCONTRARTE UN CALCETÍN DESAPAREJADO

Copyright © 2020, Nando Abad

Translation copyright © 2021 za srpsko izdanje, LAGUNA

Huliji i Dijegu

1

Kola su nekoliko minuta stajala na parking-mestu E62 s ugašenim motorom. Andres je još čvrsto držao volan nastojeći da se smiri. Nakon nekoliko sekundi ćutanja, dok su mu ruke drhtale, počeo je da izdaje uputstva.

– Biće mnogo sveta. Moramo hodati brzo i ne smemo skretati s puta. Vrata su ona tamo. Popećemo se stepenicama, proći do kraja i naći ćemo se ispred.

Parking je bio mračan i Andres je pogledao na sat. Bilo je šest sati i dva minuta. Imali su samo trinaest minuta da uđu u salu i ništa nije smelo da pođe po zlu. Otvorio je torbu i uverio se da je poneo sve što treba. Plašio se, premirao je od straha, ali morao je to da uradi, morao je da dokaže da je sposoban za to.

– Za Martina ću se pobrinuti ja, ali ti ne smeš da zastaješ levo-desno. Jesi li ponela voki-toki, Paula?

Potvrdila je pokazujući ga i Andres je duboko udahnuo pre izlaska iz kola. Našavši se napolju, otvorio je zadnja vrata i otkopčao Martinu sigurnosni pojas.

– Idemo tamo. Bez razdvajanja.

– Važi, tatice – odgovorila je devojčica.

– Malci, malci! – dodao je mali Martin.

Bilo je to prvi put da Andres vodi decu u bioskop bez Glo-rije, a za nekoga poput njega to je predstavljalo pravu misiju. U prethodnim satima kroz glavu su mu prošle sve nesreće koje mogu zadesiti dvoje mališana u tržnom centru: da zalutaju, da se nađu u stampeđu, da ih neko otme, da izbije požar, da neko izvrši atentat... Čak je stvorio pred očima sliku cunamija, nečeg prilično neverovatnog u industrijskoj zoni u Alkorkonu.

Pre nekoliko meseci bivša žena bi ga smirila, ali sad je sam i to je u njega unosilo najveću nervozu. Da jedan jedini odrasli vodi brigu o dvoje dece od četiri i sedam godina, to mu se činilo kao živi užas. Da mu je neko dao da bira, opredelio bi se za srazmeru od osmoro odraslih po jednom mališanu. Šesnaestoro odraslih i dvoje dece da uđu kako bi gledali novi film o malcima. Ali nije bilo tako i nije mogao da uzmakne.

Sve troje su pažljivo prošli parkingom i stigli do pokretnih stepenica koje su vodile u tržni centar. Andres je nosio Martina u naručju a Paulu je vodio za ruku. Čim je kročio na prvi stepenik, počeo je da joj drži lekciju kako da siđe sa stepenica pošto dođu gore.

– Paula, skoncentriši se, pokretne stepenice su nešto veoma opasno. Ako ne budeš skočila kad stigneš, mogu ti pocepati đon. A ako ti odnesu đon i cipela ne popusti, mogle bi ti odseći parče stopala. Mogla bi da iskrvariš i umreš. Molim te, skoči kad stigneš gore, skoči. Ima otprilike pet sekundi. Pripremi se za skok. Tri sekunde... Dve... Skoči!

Neka druga devojčica bi se verovatno istraumirala zamišljajući delimičnu amputaciju stopala, ali Paula je bila naviknuta da joj otac dramu. Nije zadrhtala u odsudnom trenutku i napravila je savršen skok od 9,90 da bi izašla s pokretnih stepenica. Andres se obradovao uspehu pred prvom preprekom i nastavili su dalje.

U teoriji, putanja do multipleks bioskopa bila je pravolinij-ska, ali otac i dvoje dece su se kretali u cikcak kako bi izbegli moguće opasnosti. Najpre su se sklonili udesno da ne bi prošli

ispod velikog lustera – Andres je precenjivao moć sile teže ili je potcenjivao moć vijaka. Pet metara dalje skrenuli su malo ulevo i ubrzali korak kako bi ostavili za sobom jednog tamnoputog muškarca s rancem. Andres nije svesno bio rasista, ali njegov strah jeste. Zatim okret udesno da ne bi prošli pored jedne starice koja je kijala; rizikovati da se zaraze i dobiju upalu pluća bilo bi prava strahota. Kad su najzad dospeli do glavnog ulaza u bioskop, Andres je obrisao znoj i stao u red kod prodavnice osvežavajućih pića.

– Tatice, kupi kokice – zatražila je Paula.

– Ne, dušo, poneo sam grickalice od kuće.

– Ali ja hoću kokice... – zakukala je devojčica.

– Pazi, ćerko, vidiš li ti tog prodavca?

– Onog bubuljičavog? – upitala je Paula.

– Da. Misliš li da on, kad dođe vreme za polazak odavde, svojski prione da očisti aparat za kokice? Nema ni dvadeset godina, sto posto gleda da što pre zapali s društvom. Sigurno ga i ne prebriše krpom. Ako uopšte opere ruke... Pogledaj ga, izgleda kao da pipne bubuljicu, iscedi gnoj, a zatim stavi ruku s lopaticom pravo u kokice da bi ih sipao. Taj aparat je kao da jedeš s poda.

– Tatice, kupi *kokise* – dodao je Martin iskušavajući sreću u drugom glasanju.

– Šta je to gnoj? – upitala je Paula.

Andres je kupio tri flaše vode, izvukao ulaznice iz novčanika i suočio se s najkomplikovanim metrima. Jadničak je nosio sinčića, torbu, flaše i svoj voki-toki za slučaj da se Paula izgubi. Nesrazmera između predmeta koje je nosio i broja ruku pretvarala ga je u ljudsku verziju Konjića Grbonjića. Karte je držao u zubima, i to ga je sprečavalo da izgovori neke glasove kad bi mu se ćerka udaljila dva-tri metra.

– *Aula*, srećo, *Aula*!

– Zašto me zoveš *Aula*, tatice? Reci Paula.

– *Ato* što će mi ispasti *oklete* karte ako kažem *Aula*.

– Šta je to *oklete*?

– Hodaj uz mene, dušo!

Razdaljina od prodavnice osvežavajućih pića do vrata sale iznosila je dvadeset metara po organizatorima i tri kilometra po Andresu. Ipak, uspeo je. Ekspedicija je stigla na cilj. Da je imao zastavu, zabo bi je u sedište broj sedam četvrtog reda u sali broj dva. Izmožden ali ponosan, razdelio je flaše s vodom i izvukao dve plastične kutije.

– Ovo nisu grickalice, nego komadići brokolija – požalila se Paula.

– Grickalice od prepečenog brokolija – dopunio je Andres.

– Grickalica je reč sa širokim značenjem.

– Bljak, bljak! – skratio je priču Martin i šutnuo sedište ćelavca u redu ispred.

– Nije bilo ničeg drugog kod bake kući, ali ukusno je i nema gnoja.

– Ja sam hteo *kokise*! – opet je uzviknuo mališan bacajući cvetić brokolija iza sebe.

– Šta je ovo? – čulo se kako negoduje jedna gospođa.

– Izvinite, detetu je ispala grickalica.

Svetlo u sali se ugasilo i početak trejlera je pomogao da se deca smire. Paula i Martin su se usredsredili na platno i počeli da grickaju brokoli s istim poletom kao da žvaću blok stikera.

– Paula... – prošaputao je Andres dok je išla reklama filma sa životinjama.

– Molim?

– Jeste li išli neki put s mamom u bioskop? – upitao je veoma tiho.

– Mnogo puta – odgovorila je Paula.

– Mislim u poslednje vreme – objasnio je Andres. – Otkako tatica i mamica žive odvojeno. Jeste li išli neki put sami s njom?

– Ne.

Paulino „ne“ bilo je velika pobeda za Andresa, i osetio je još veći ponos zbog podviga koji je upravo izveo. Pomislio je

da tako zamašan poduhvat ne bi trebalo da prođe neopažen. Možda bi bilo preterano podići spomen-ploču, ali nije mogao da propusti priliku da to pokaže ili natrlja na nos svojoj bivšoj. Možda to, pomislio je, bude od pomoći da Glorija shvati kakva bi straobalna greška bila nastaviti s razvodom.

– Pogledajte u mobilni, poslaćemo mamacu fotografiju pre početka filma.

– Ne slika, ne voli – odvratio je Martin prekrivajući lice šakama.

– Hajde, samo jednu.

Martin tek što je bio napunio četiri godine. Bilo je komplikovano navoditi mu argumente kad bi uvrteo sebi u glavu da nešto neće. Andres je pokušao da mu skinе ruke s lica, ali mališan je počeo da ispušta sve snažniji grleni zvuk. Čelavac ispred njih se okrenuo i frknuo izražavajući neslaganje.

– Ako me pustiš da slikam, daću ti evro – šapnuo je Andres menjajući taktiku.

– Meni isto – zatražila je Paula u stilu predsednika autonomne zajednice.

Finansijski sporazum je utanačen pre početka drugog trejlera i dvoje dece je pogledalo u mobilni iščekujući selfi.

– Ali ne tako, nasmešite se, da se vidi da ste srećni.

– Lepše ispadnem kad sam ozbiljna.

– Ma kakvi, da si ozbiljna, izgledala bi ružnjikavo; kad se osmehneš, baš lepo izgledaš. Nasmеši se.

Paula je poslušala ne mnogo ubeđena i Andres je uspeo da slika dve fotografije pred sam početak filma.

– Isključite blic! – uzviknula je gospođa iza njih.

– Dabome... – dodao je čelavac iz reda ispred.

Andres se izvinio odmahujući rukom i pogledao u mobilni da bi odabrao koju da pošalje. Na oba selfija deca su izgledala veoma srećno, ali kad je pogledao sebe, naišao je na problem: videli su mu se podočnjaci i nosina. Delovalo mu je komplikovano da ponovi slikanje a da ne rizikuje da ga linčuje

polovina sale, pa je pokušao da porazmisli na miru. Istog tog prepodneva njegov analitički um, uz jutarnji optimizam, došao je do brojke od pedeset osam procenata mogućnosti da se Glorija predomisli i poželi da mu se vrati. Sad je bio ubeđen da bi fotografija junačkog podviga sa srećnom decom mogla da uveća taj procenat, ali, naravno, to bi se dogodilo ako on ispadne bar osrednje dobro. Kad bi joj poslao fotografiju dece s nosatim majmunom s Bornea to bi bilo kao da samom sebi puca u nogu. Moglo bi čak da smanji mogućnosti pomirenja do četrdeset devet zarez pet procenata.

Ostavio je mobilni odustajući od prvog cilja i pogledao film. Onda se opet pokolebao, iznova izvukao telefon i pokušao da stavlja filtere. Slika je poprimala umetničke nijanse, ali podočnjaci i nosina nisu nestajali, samo su menjali boju. Opredelio se da skine jednu aplikaciju za retuširanje fotografije. Izgladio je svoju kožu, smanjio oštrinu slike, iskosio kadar i lagano izmakao iz fokusa deo na kome je bio on.

– Da li je tatica ovde lepo ispao? – upitao je Paulu primičući usta njenom uhu.

– Molim? – odvrtila je, s pažnjom usmerenom na pesmu iz filma.

– Da li sam lepo ispao?! – uzviknuo je baš kad je prestala muzika.

Gospođa iza njih je zašiškala „pst“ kako bi ućutao i Andres je ponovio „pst“ okrećući se u stranu kako bi prebacio krivicu na drugoga. Nakon dva-tri minuta otvorio je *Votsap*, potražio bivšu ženu među kontaktima i poslao joj retuširanu fotografiju. Ispod je napisao: „Super su srećni u bioskopu. A i ja kad ih gledam tako zadovoljne.“ Na kraju je dodao neuobičajen pozdrav za ljude koji se razvode: „Jedno veliko cmok, lepotice.“

Ni on, na kraju krajeva, nije bio sasvim običan muškarac. A sad kad je tri meseca živeo van zone komfora, nije znao kako da razvali vrata da bi opet ušao unutra. Nije želeo da bude napolju. Čak ni u nekom ćošku unutra. Imao je potrebu da bude

u aritmetičkoj sredini svoje zone komfora, i ako je moguće, s kacigom na glavi, štitnicima za kolena i s mekanom podlogom.

Zadovoljan svojom porukom na *Votsapu*, naslonio je leđa na sedište i nežno obgrlio Paulu i Martina. Sad kad ih ne vidi svakodnevno, više je cenio svaki trenutak i uživao u njemu. Pokušao je da prati radnju filma, ali propustio je više od pola sata i nije mu polazilo za rukom da otkrije šta su kog vruga ti čudni stvorovi što govore „banana“.

Pokušao je da se seti kad je poslednji put u bioskopu gledao film koji nije dečji i pamćenje mu se vratilo sedam godina unazad. Glorija i on nisu imali isti kinematografski ukus. Ona je obožavala akcione filmove, a Andres je primao udarce kao da tuku njega i patio zbog nasilja. Više je voleo mjuzikle, gde ljudi pevaju i igraju umesto da pozleđuju jedni druge. Gloriji su oni, naprotiv, bili dozlaboga dosadni. Činilo joj se besmisleno da neko počne sam da peva na ulici. Da bi rešili sukob, momak i devojka su postigli demokratski sporazum: metodu Sigal–Aster. Dinamika je bila jednostavna: svaki put je jedno od njih dvoje odlučivalo šta će gledati. Tako, filmovi koje su gledali zajedno kao par bili su *Pod opsadom 2*, *Mulen ruž*, *Paklene ulice*, *Mamma mia!*, *Paklene ulice 2*, *Srednjoškolski mjuzikl*, *Paklene ulice 3* i tako redom.

Otkako se rodila Paula, uvek su išli u bioskop da gledaju crtane filmove. Samo jednom su pokušali da odu sami, bez dece. Andres je bio siguran da je na njega red da bira i kupio je karte za *Jadnike*. Glorija se nije složila i posvađali su se oko toga koji film su poslednji put gledali. Na kraju su oboje ušli u zasebnu salu: Andres na svoj mjuzikl, a ona na *Paklene ulice 6*.

To se dogodilo pre više godina i nije uticalo na razlaz, ali on je i protiv svoje volje tražio uzroke u svakoj uspomeni. Osećao se frustrirano zato što nije znao zašto ga je Glorija ostavila. Naposletku, koliko god da je lupao glavu, uvek je dolazio do zaključka da su jedina moguća objašnjenja egzistencijalna križa, prolazne životne poteškoće ili sporedni efekti nekog leka.

– Tata, piški mi se – šapnula je Paula.

– A?

– Piški mi se.

– Hajde onda, idemo u toalet. Poći ćemo sve troje.

– *Nećem!* – uzviknuo je Martin. – Meni se ne piški!

Andres nije želeo da Paula izađe sama, ali nije pomišljao ni na to da ostavi mališana samog na sedištu. Tri minuta je dovoljno da ga neko otme. Koliko ljudi ima u sali? Sedamdeset? Osamdeset? Niko ne može da mu garantuje da nijedno od njih ne pripada mafiji trgovaca ljudskim organima. Niko. A on kao otac nije imao nameru da rizikuje da bubreg njegovog mališana završi kod nekog gojaznog grčkog milionera.

– Hajde, tata... – moljakala je Paula.

– Trajaće samo minut, Martine... – prošaputao je otac povlačeći dečaka.

– Neeeeeeee!! – vrisnuo je mališan još glasnije, bacajući komadiće brokolija na ćelu gospodina u redu ispred.

– Tišina! – povikala je jedna majka iza njih.

– Vaspitaj sina! – dodala je druga.

Andres nije znao šta da radi. Ta situacija je u njemu izazivala veliki stid i, naravski, ponešto straha. Ako među osamdeset ljudi neko može biti trgovac ljudskim organima, takođe, bez ikakve sumnje, može se tu nalaziti i neki ludak spreman da razbije nos ili ubode nožem svakoga ko napravi neki skandal. Opet se zavalio u sedištu i naterao Paulu da sedne.

– Ali, tata...

– Samo trenutak, dušo, pusti me da razmislim.

Izgledalo je komplikovano izvući Martina odatle, ali Paula, sama u toaletu, takođe bi bila veoma primamljiv plen za trgovce organima ili za neku drugu vrstu izopačenih stvorova. Srećom, dosetio se nečega što bi moglo olakšati problem: voki-toki. On bi mogao da otprati Paulu do vrata sale i da ostane tu ne izlazeći. S te tačke bi video Martina na sedištu i mogao bi da ga nadzire. Paula bi, opet, mogla otići u toalet s uključenim

voki-tokijem i da mu ispriča, po ulasku u ve-ce, i po izlasku, ako joj neko priđe... S vrata, Andres bi bio u blizini oboje i mogao bi da kontroliše nju sluhom a njega pogledom. Pošto je došapnuo svoj plan Pauli, ona ga je osujetila sa četiri reči.

– Ali ostavila sam voki-toki.

– Pa lepo sam te pitao u kolima da li ga imaš! – prošaputao je ljutito.

– I u kolima ga jesam imala, ali ostavila sam ga tamo.

– Martine, hajdemo u toalet – pozvao je Andres sina vraćajući se pretposlednjem planu.

– Neeeeee!! Neeeeee!!

Ovoga puta Martin je propratio svoje reči opet šutirajući naslon čelavca u redu ispred, i on se smesta požalio. Gospođa iza njih se opet pobunila i još dvoje-troje ljudi se pridružilo njihovim glasovima. Andres je počeo da oseća strepnju. Bio je sve nervozniji i sve zablokiraniji. Pored njega, Paula je i dalje cupkala trpeći koliko je mogla. Malci na platnu vikali su onemogućavajući da se otac koga su prilike nadvladale skoncentriše i pronade neko rešenje.

– Taticе, ne mogu više da izdržim.

– Piški u grickalice! – odvalio je Andres u očaju.

– Gde?

– U brokoli, u prokletu kutiju s brokolijem. Piški tu.

Pauli se to učinilo čudno, ali to joj je predložio neko ko je odrastao a odrasli obično govore logične stvari. Veoma pažljivo je čučnula iznad kutije. Andres ju je držao i poluglasno kašljucao da bi prikrrio zvuk piškenja.

– Sad još i kašlje! On glavom i bradom! – ogorčeno je primetila gospođa.

Mokraća je pala na brokoli i napravila nekakav zelenkasti pire sa čvrstim komadićima povrća i snažnim mirisom ki-sele hrane. Po izgledu i mirisu, bilo je to nešto veoma slično izbljuvku vegetarijanca. I upravo u tu kutiju, u taj pire, u taj pseudoizbljuvak, ugazio je Martin nehotice po završetku filma.

- Bljak, bljak! – uzviknuo je mališan.
- Šta si uradio? – upitao je Andres.
- Šta se dogodilo? – htela je da čuje Paula.

Kroz nekoliko minuta sve troje su ćutke koračali prema kolima. Samo je jedna mališanova patika i dalje bila bela. Druga je, isto kao očevo lice, imala veoma loš izgled.

- Da li ti to plačeš, tatice? – upitala je devojčica.
- Ne. Pa dobro, malo. To je zbog filma. Dirnuli su me pilići.

Pokunjeno je koračao ka parkingu ne puštajući ručice svoje dece. U tom trenutku nije imao ni najblažu ideju da će za nekoliko dana biti upleten u ubistvo.

Neki parovi su kao kašika i viljuška: ako ih razdvojiš, i dalje služe svojoj svrsi. A neki su, naprotiv, kao par čarapa; ako se par rastane, preostala čarapa više nema smisla. U najboljem slučaju, završi bespotrebna u nekoj fioci, sanjajući da će se druga čarapa nekim čudom pojaviti kako bi opet postala nešto. U najgorem, završi u đubretu okružena korama mandarine. Svi znamo da je baš nezgodno kada nađeš rasparenu čarapu. E pa, još je ozbiljnije kad si ti ta čarapa.

Andres je ležao u istom krevetu u kome je spavao u ranoj mladosti. Odvezao je decu do majčine kuće i vratio se svom Napoleonovom izgnanstvu, roditeljskoj kući. U tom krevetu širokom devedeset centimetara, ispod jorgana sa užasnom šarom Sunčevog sistema, tiho je jecao. Soba je bila u dlaku ista kao kad ju je ostavio pre petnaest godina, i to je još više pojačavalo osećaj povratka u početnu kućicu na tabli za igru. Na zidu, iznad kreveta, stajao je veliki poster iz filma *Briljantin*. Deni Zuko, Sendi pa čak i Rizo kao da su ga posmatrali dok je plakao. Preko puta se nalazila grupna fotografija sa svečanosti dodele diploma. Stotinu i kusur studenata koji su studirali ekonomiju zajedno s njim takođe ga je gledalo iz prošlosti, takođe ga je

procenjivalo sa zida. Na policama su stajale beleške, pet starih plišanih igračaka *Spajs gerls*, mnoštvo knjiga i ogromna hrpa VHS kasete. Na krevetu isto što i pre petnaest godina; jastuk, jastučić i mršuljavi gubitnik očesljan na razdeljak.

Ruke i noge su mu bile izrazito tanke. Pre bi se reklo da pripadaju nekom aktivisti u četvrtoj nedelji štrajka glađu nego knjigovođi. Ipak, imao je stomačić a grudi su mu bile razvijenije nego što su obično kod muškaraca: na mestu gde treba da budu grudni mišići, videle su se dve sisice u začecima kao kod dvanaestogodišnjakinje. U licu nije bio ružan: imao je krupne plave oči, lepo lice i nos koji je bio izraz ličnosti. Ili bar više ličnosti nego što je on imao. Izdaleka je izgledao kao tvrdoglav čovek, ali to je bio više vizuelni efekat zato što je bio preterano uzan u ramenima. Bio bi mu dovoljan kaubojski šešir pa da mu čitavo telo ostane suvo kad kiša lije kao iz kabla.

Razmišljao je na šta će ličiti njegov život ako se Glorija ne predomisli. Hoće li ga pustiti da živi u njenoj maloj dnevnoj sobi ako je zamoli? A ako je bude preklinjao? Ako je bude molio na kolenima? A nije mogao ni da prestane da se pita zašto ona nije bila kod kuće kad je odveo decu tamo posle bioskopa. Očekivao je susret da bi sproveo još jedno malo zbližavanje, ali u bivšoj kući je zatekao taštu. Ili se kaže bivšu taštu? Svejedno, u svojim unutrašnjim monolozima najradije ju je nazivao imenom odmilja Kim Džong Un. Ne zato što je loša ili kruta, nego zbog velike fizičke sličnosti.

– A gde je Glorija? – upitao je kad ju je video.

– Nešto kupuje. Stići će svakog trena – odvrtila je Kim Džong Un dodirujući tupe.

„Šta li kupuje Glorija?“, zapitao se Andres pod jorganom sa Sunčevim sistemom, praćen pažljivim pogledom Olivije Njuton Džon. Da li je otišla na pijacu? Da nije laž to s kupovinom i za-pravo sedi u kupatilu i plače zato što ne može da živi bez njega? Bio mu je potreban neki trag. Seo je u krevetu, izvukao mobilni i otvorio modernu alatku za dopušteno špijuniranje zvanu *Fejsbuk*.

Najpre se pojavio post Aurore, njegove mlađe sestre: „Razveseli se jer svako mesto je ovde i svaki trenutak je sada.“ Ispod te rečenice stajala je fotografija nekog pejzaža u Indiji. Međutim, Aurora nije bila osam hiljada kilometara daleko od Andresa. Nije čak ni kilometar. Zapravo, nalazila se svega pet-šest metara odatle, u susednoj sobi, gde je živela od pre dvadeset osam godina.

Andres je izlistao postove s političkim raspravama, tupavim objavama i fotografijama s proslava dok najzad nije stigao do jedne Glorijine rečenice od istog tog popodneva. „Prelazim na dva točka.“ Na dva točka? Đipio je na noge i ushodaio se po sobi kao kad inspektor Kolumbo razmišlja pred ključnim dokazom. Dva točka? Apriori je izgledalo prilično jasno. Kim Džong Un je rekla da njena ćerka nešto kupuje i sve je ukazivalo da je to nešto motor. Ali Andres je želeo da odbaci ostale mogućnosti. Bicikl već ima, tako da izraz „prelazim na“ poništava tu mogućnost. Potražio je na *Guglu* fotografije invalidskih kolica, ali sva su imala četiri točka, mada su dva prednja bila manja. Jeste video skejtbordove s dva točka, ali delovalo mu je pomalo glupavo da njegova bivša žena, u trideset petoj godini, želi da ide na posao u policijsku stanicu vozeći skejt. Posle nekoliko minuta pretrage, smatrao je da je potvrđena pretpostavka da je Glorija kupila motor. „Zašto?“, bilo je naredno pitanje. Čemu ta ludost? Čemu to samoubistvo u odloženom snimku? Čemu taj izazov prirodi da izigrava boga dok sedi na izuzetno opasnoj đavoljoj skalameriji? Možda inat? Da li je toliko utučena zbog raskida da joj više nije ni stalo do života?

Zazvonio je *Votsap*. Niko s grupne fotografije a ni s postera *Briljantina* nije imao mobilni (Travolti nije ni mogao stati u pantalone), tako da je to bez sumnje bio njegov telefon. Pre nego što ga je pogledao, prekrpio je ekran šakom želeći iz dna duše da je poruka od Glorije. Otkrivao ga je malo-pomalo dok nije video zakrivljeni deo prvog slova. Videvši da je to G sasvim je sklonio šaku. Jeste! Od Glorije je. Zbacio je jorgan sa sebe

i nervozno seo. Udahnuo je i pročitao: „Zašto je Martinova patika zelena? Zaudara.“ Opet je potonuo. Iznova je legao u krevet i prekrio lice jastukom. Nije znao ni šta da joj odgovori.

Otvorila su se vrata i ušla je Huani, njegova majka. Bila je suvonjava, brza, energična i visoka jedva metar i po. Da je Mesi sedamdesetogodišnja gospođa, kretao bi se potpuno isto kao ona. Da je Lola Flores* živa sedamdesetogodišnja gospođa, govorila bi potpuno isto kao ona. Brzo je koračala napred, za dve sekunde se otresla protivnika i stigla do Andresovog kreveta. Zamahala je rukama kao Lola i progovorila.

– Ne može biti da si u krevetu u ovo doba, šta radiš u krevetu u ovo doba? Jesi li depresivan? Energično, čoveče, energično!

– Mama, nemoj ulaziti u moju sobu bez kucanja – zatražio je Andres osećajući se kao da opet ima petnaest godina.

– Nimij iliziti i miji sibi – oponašala ga je majka. – Ama čuješ li ti kakvim tonom govoriš, ličiš na dušu u čistilištu? Pa, pa, pa...

– Mama, rastavljen sam, razvodim se, moram da se prilagodim.

– Ali ovde si već tri meseca, ja sam za kraće vreme ožalila smrt tvog oca. Saberi se, danas ćemo ručati sve četvoro.

– Kako sve četvoro? I Raul?

– Saberi se!

Lola Flores je završila tom rečenicom. Mesi je odsprintao do vrata i njih dvoje skupa, spojeni u Huaninoj pojavi, zalupili su ih.

Raul je, osim što mu je bio mlađi brat, bio partner u advokatskoj kancelariji u kojoj je Andres radio kao knjigovođa. To jest, bio mu je šef. Bio je viši od Andresa, lepši od Andresa i bogatiji od Andresa. Imao je veću kuću, veća kola, i veoma verovatno veću karu. Raul je, da kažemo to jasnije, bio pobednik

* Lola Flores (1923–1995) bila je španska pevačica, igračica i glumica. (Prim. prev.)

i/ili kreten. A Andres, ubijen u pojam, prognan iz kuće i premro od straha, nije imao ni najmanju želju da ruča s pobjednikom i/ili kretenom.

Otvorio je *Votsap* da bi na porodičnoj grupi napisao da se oseća loše i da će ostati u sobi. Obavivši to, video je Glorijinu poruku bez odgovora. „Zašto je Martinova patika zelena?“ Načas se pokolebao. Nije dobro za njegovu reputaciju kao oca da kaže da je to mešavina grickalice od brokoliya i pišačke. Radije je odgovorio jednim aseptičnim: „Ne znam, kad je bio sa mnom toga nije bilo, sigurno je to zakačio dok je bio s tvojom majkom.“ Zatim je napisao: „Jesi li kupila mot“, ali pre nego što je završio poslednju reč, sve je izbrisao, slovo po slovo. Nije želeo da ona sazna da je špijunira na internetu. Odlučio je da odloži to pitanje za kasnije i opet ušao u porodični čet. Tu je počeo da kuca novu poruku: „Ručajte bez mene, malo mi je muka i...“ Pre nego što je završio, prekinuo ga je još jedna Glorijina poruka na *Votsapu*. Bila je to zvučna poruka. Da li se njegova bivša najzad slomila? Nije bilo mnogo verovatno, ali puls mu se ubrzao.

Ostavio je mobilni na krevet i izvukao iz torbe za prvu pomoć merač pritiska i ono što je nazivao svojom knjižicom za aritmije. Brižljivo je upisao broj otkucaja, nastojeći da diše sporije. On zapravo nikad nije imao aritmiju, ali smirivalo ga je da prikuplja podatke o svom srčanom ritmu. Iz istog razloga je takođe svakodnevno vodio knjižicu o visini krvnog pritiska, knjižicu o spavanju i knjižicu o kaki. U ovoj poslednjoj su se mogle naći beleške tipa: „10.14 – svetlosmeđ, čvrst izgled i šest centimetara dužine“.

Potvrdivši da nema aritmiju ni tahikardiju, opet je uzeo mobilni i pritisnuo *play*. Nije to bila slomljena Glorija, ali Andresa su preplavila osećanja kad je čuo ćerkin glas:

– Tatice, juče sam se super provela u bioskopu. Mnogo, mnogo te volim. Volim te do neba. Evo ti Martina.

– Hulk je snažniji od mrkog medveda.

Možda mališanov deo nije bio tako lep, ali Andresu je zvučao isto tako. To su njegova deca, njegovi mališani, možda jedino dobro što je učinio u životu. Uspravio se i istovremeno osetio sreću i tugu. Srce mu je opet ubrzano zakucalo, ali više mu nije padalo na pamet da vadi merač pritiska. Bio je previše preplavljen emocijama. Mislio je na svoju decu i tugovao zato što nisu pored njega. Imao je potrebu da ih zagrlji. Uzeo je s police plišane lutke Mel Bi i Mel Si, i pritisnuo ih na grudi kao da grli njih. Zažmurio je, zaplakao i osetio da su to zbilja Paula i Martin. Možda je proteklo petnaest-dvadeset sekundi zagrljaja i za to vreme se smirio i olakšao dušu na četrdeset procenata *Spajs gerls*. Kad je opet otvorio oči, vrata na sobi su bila otvorena i Huani, Raul i njegova sestra Aurora su zurili u njega.

– Šta to koji moj radiš grleći lutke? – upitala je majka.

– A?

Izgovarajući to „A?“ Andres je bacio obe lutke iza sebe kao da će tako izbeći činjenicu da su ga videli. Mel Bi je sletela na patos, ali Mel Si je odletela do gomile s VHS kasetama i sve ih srušila na pod uz gromoglasnu buku.

– Nisam ih grlio – promućao je Andres – Ja sam zapravo... eh... Pale su kasete.

Hitro se okrenuo kako bi sve pokupio i na taj način izbegao da nastavi razgovor. Raul ga je pogledao kao da mu govori: baš si jadan. Aurora ga je pogledala kao da mu govori: baš si jadan. Majka se opredelila da mu to izgovori pravo u lice.

– Baš si jadan, sine, ama kad više misliš da se sabereš, nikako da se sabereš.

– Nemoj ga nazivati jadnim – umešala se Aurora.

– Ali sad jeste jadan – izjavila je majka.

– Ali nemoj mu to govoriti, treba da budemo nežni.

– Govori mu to da bi se sabrao – dodao je Raul.

– Zato što mora da se sabere – upotpunila je Huani.

– Znam, ali...

– Izvinite – rekao je Andres prekidajući sestru i ustajući – možete li prestati da govorite o meni u trećem licu? Ovde sam.

– U pravu si, Andri – izjavio je Raul dubokim glasom. – Ali mi samo želimo da ti pomognemo.

– Ne volim baš da me zoveš Andri.

– Hajde, idemo za sto i tamo ćemo nastaviti razgovor – odvratio je Raul ne potvrđujući da je primio te reči k znanju i tapšući ga po ramenu s očinskim samopouzdanjem pobjednika i/ili kretena.

– Ne, ne, loše se osećam, poslao sam vam poruku na *Vot-sapu...* Odnosno hteo sam da pošaljem... na kraju nisam. Ali nije mi dobro. Ručajte vi. Ja ću ostati da pokupim kasete.

– Ja mogu pre ručka da ti skuvam čaj za varenje koji će ti fantastično prijati – ponudila se Aurora.

– Ama ne, rekao sam vam da...

– Andrese! – dreknula je gospođa Mesi Flores preuzimajući komandu. – Ručaj ili nemoj ručati, ali da si seo za sto. Raul je došao zato što hoćemo da svi zajedno razgovaramo s tobom.

– O čemu? – upitao je Andres kao da gaji nade da će se razgovor voditi o vađenju rude koltana u Kongu.

– Pa o tebi, o tome kako se nosiš sa situacijom – odvratio je Raul.

– O pogrešnom emocionalnom odgovoru koji daješ – kazala je Aurora.

– Hajde! – povikala je majka.

Za Andresa je suočavanje sa sopstvenim problemima predstavljalo pravu noćnu moru. Ipak, suočavanje sa savetima porodice o njegovim problemima bilo je još gore. Majka će ga grditi, brat će mu natrljati nos svojim uspehom a sestra će mu govoriti o pseudoprirodnim idiotarijama i baljezgarijama s karmom. Želeo je to da izbegne. Želeo je da kaže ne. Želeo je da odbije.

– Važi, dolazim za minut.

Raul, Aurora i Huani su izašli, Andres je opsovao sebe i opsovao sve što mu je prošlo kroz glavu. Nije želeo taj razgovor i taj ručak, ali nije imao izlaza. Udahnuo je vazduh ozbiljno i napeto, lepo namestio košulju i obuo čarape. Ličio je na toreadora koji završava s oblačenjem da bi se sreo oči u oči s tri krupna bika.

Raul je hodao snažnim, odsečnim i samopouzdanim korakom. Hodao je s ramenima zabačenim unazad i podignute glave, kao da pokušava da zapara nebo bradom. Bio je visok metar i osamdeset, ali ne bi mu smetalo ni da ima četrdeset dva metra. Koračajući, Raul je bio robot Mazinger Z.

Aurora je koračala opušteno, tanano, lagano... Kao da joj nije naporno da hoda, kao da lebdi, kao da je satkana od oblaka. Koraci su joj bili bešumni i mogla je doći ili otići a da čovek i ne primeti. Dok je koračala, Aurora je bila poput nindže.

Andres je koračao moleći za oproštaj. Gurao je ramena napred kao da želi da spoji jedno s drugim da bi napravio sebi oklop. Glavu je pognuo, gledajući u pod, kao da korača tuđim stopalima pa mora da pazi na hod. Dok je koračao, izgledao je kao napušteno pašče na kiši. I bez koračanja se osećao upravo tako.

Mazinger Z, nindža i napušteno pašče su otišli do stola i seli. Aurora je pogledala Raula, on je pogledao Andresa, a ovaj je pogledao sto. Zavladao je pomalo nelagodan tajac. Niko nije hteo da otpočne razgovor dok im ne dođe majka. Pre dvadeset pet godina bili su troje dece i sedeli su na istim tim stolicama. Kroz

dvadeset pet sekundi došla je Huani sa zdelom pilava s ribom i stavila je nasred stola. Raul je uzeo da sipa hranu u tanjire.

– Ko će da počne? – upitala je Aurora.

– Ako hoćete, ja ću – javio se Raul.

– Meni je svejedno ko će da počne, ali neka neko počne – zatražila je Huani.

– E pa, evo, ja ću – rekao je Raul.

– E pa, onda ti – prihvatila je Huani.

– E pa, hajde – podstakla ga je Aurora.

Andres je svaki put gledao govornika kao da prati teniski meč. Raul je servirao, seo i pogledao Andresa s mrskom očinskom brigom.

– Odakle da počnem, Andri?

– Možda tako što ćeš me zvati Andres.

– Šta ćemo da radimo s tobom? – nastavio je Raul. – Nije ti dobro. Znaš da ti nije dobro, Andri. Tri meseca si kao prava mrcina, mrtvo puvalo, žalosno je gledati te...

– Nemoj ga tako divljački napadati – preporučila je Aurora.

– Je li mrcina ili nije? – upitao je Raul.

– Naravno da jeste mrcina, ali možemo to kazati i drugačije. Treba istaći da njegovo stanje može da se poboljša, da mu je to dostižno. On savršeno dobro zna da je sad mrcina.

– Ja ne mislim da sam mrcina – oglasio se Andres pomalo bojažljivo.

– E pa, jesi, sinko, sad ćemo reći popu pop, a bobu bob, sad jesi pomalo mrcina.

– Prilično – dopunio je Raul majku.

– Ali ne mrcina u lošem smislu – ublažila je Aurora. – Mrcina u smislu da ti je potreban podsticaj da prihvatiš raskid i da kreneš dalje svojim putem.

– Da prihvatim? – upitao je Andres nervozno vrteći viljušku. – Govoriš kao da me je ona ostavila. A bila je stvar dogovora. I ja sam super. Imam po cele dane da ih provodim sa svojom decom i cele dane za sebe. Šta više čovek može da

traži? Možda čak i odbijem kad bude tražila da se vratim. Zavisi kako bude tražila. Videću još.

Brat, sestra i majka su se z gledali misleći potpuno isto.

– Dušo – rekla je Aurora uzimajući reč – neće tražiti da joj se vratiš. To što si se uhvatio za tu nadu kao pijan plota ne dopušta ti da opet poletiš.

– Pa, to je vaše mišljenje. I ako ne bude želela da mi se vrati, i to me zabole – izjavio je Andres lažući kao poslanik. – Meni je sad genijalno. Ovo mi je poslužilo da prikočim i sagledam život na drugačiji način. Sad sam srećniji.

– Kako kad plačeš svake noći – primetila je majka – čujem te iz kreveta.

– Mama, ne plačem, hrčem neobično, hrčem na nos, zato ti se čini da plačem.

– Ti si mrcina, Andri.

– Zovi me Andres, dođavola!

– Ne diži glas na brata, čuješ li? On nije dizao glas na tebe – opomenula ga je Huani.

– Nema veze, mama, histeričan je, u ovom trenutku je mrcina – ponovio je Raul. – Čak i u kancelariji ljudi pričaju koliko je utučen zbog raskida.

– Kako je moguće da o tome pričaju u kancelariji? Još ne znaju da smo se razišli.

– Jer sam im ja ispričao juče za doručkom.

– Ne mogu da poverujem... – zaustio je Andres u neverici.

– Ti si mi knjigovođa i brat, zabrinut sam zbog tebe. U čemu je problem da im ispričam da noću plačeš?

– Jesi li im i to ispričao?!

– Ne viči na brata!

– Molim vas – javila se Aurora tražeći da se smire – smirićemo se, skoncentrisati i opustiti. Kazaćemo Andresu to što želimo, ali bodreći ga i u pozitivnom duhu. Upotrebimo formulu: „Mislim da si sad X i da će ti biti bolje ako budeš Y.“ Na primer, ja ću da počnem: mislim da si sad blokiran i da se

držiš prošlosti kao pijan plota i da će ti biti bolje ako probaš s jogom ili meditacijom.

– Aurora, ja nisam ti – odvratio je Andres. – Ja neću sestiti na patos u joga pantalonama i s upaljenim tamjanom da bih se klanjao osmorukom slonu.

– Zašto da ne? Šta gubiš?

– Vreme.

– Ali šta još gubiš? Govorimo o hiljadugodišnjim kulturama. A ja sam ti sestra, veruj mi kad ti kažem da ti je potrebna samospoznaja, da ti je potreban duhovni mir.

– Džoint mu nemoj davati, jesi li čula? – dodala je majka.

– Ne, mama, samo hoću da mu ukažem na drugi put, drugačiji način. Šta te košta da probaš jednog dana?

– Dobro, možda probam jednog dana – pristao je Andres bez ikakve namere da proba jednog dana.

– Hvala, bato. Na tebe je red, Raule.

Raul je klimnuo glavom završavajući sa žvakanjem. Žvakao je žustro, pokazujući zrnima pirinča da nemaju nikakvu mogućnost da prežive. Progutao je, popio vodu i pripremio se da govori upotrebljavajući formulu koju je predložila Aurora.

– Mislim da si se pretvorio u pravu mrcinu i mislim da bi ti bilo bolje da se prijaviš na *Tinder*.

– Šta je *Tinder*? – upitala je Huani.

– Nešto za tucanje, mama – odgovorio je Raul.

– Šta ti to znači nešto za tucanje? Lutka na naduvavanje? Ja ne želim lutku na naduvavanje u svojoj kući.

– Ne, mama, aplikacija za mobilni – objasnio je Raul. – Šta kažeš na to, Andri? *Tinder* je strava. Ja sam ga instalirao pre tri meseca i kresnuo sam više od dvadeset riba.

– Zar ti možeš da zamisliš mene na *Tinderu*?

– Naravno da mogu, na *Tinderu* ima i ružnih ljudi. I mnogo razvedenih kao ti.

– Ja nisam razveden. Radimo na sporazumnom razvodu, ali još nismo potpisali. I normalno je da se Glorija predomisli. Ona

me obožava, posredi je to što mnogi lekovi mogu da izazovu pometnju. Tako je to. A ona pije mnogo brufena. Liči na to ili na neku prolaznu životnu krizu. Ali za oboje, rekao sam vam već, bila je to stvar dogovora.

– Andrese – rekla je Aurora popustljivo. – Tvoj mozak opet greši. Zar ne uviđaš? Sve vreme razmišljaš o prošlosti, a treba da razmišljaš o budućnosti.

– Na to da se tučaš do besvesti u budućnosti – pojasnio je Raul. – O tome treba da razmišljaš. Da upoznaješ ljude i da jednom zasnogda zaboraviš Gloriju.

– Važi, ubedio si me, jednom ću se prijaviti na *Tinder* – zaključio je Andres bez ikakve namere da se jednog dana prijavi na *Tinder*. – Još nešto?

– Da se sabereš, sine.

– Upotrebi formulu, mama – zatražila je Aurora.

– Mislim da sad nisi sabran i mislim da bi ti bilo bolje kad bi se sabrao.

– Važi, sabraču se, još nešto? – upitao je Andres bez želje da se sabere i da mu kažu išta drugo.

– Poslušaj mamine reči – umešao se Raul. – Ne možeš celog života da se toliko prenamažeš, da budeš takav mekušac i da toliko brineš zbog svega.

– To je istina, živiš u grču – dodala je Aurora.

– Plašiš se svega – dodala je Huani.

Andres je uzeo kašiku pirinča. Žvakao je blago, obazrivo, kao da se plaši da će naleteti na sićušne protivpešadijske mine između zrna pirinča. Želeo je da se ćaskanje završi, ali tri četvrtine sagovornika za stolom zapele su da nastave. I dalje su komentarisali koliko je hipohondričan, malodušan i strašljiv. Pričali su epizode iz prošlosti i naslađivali se zgodama, avionskim letovima, odlascima u hitnu pomoć... Sve troje su se slagali, tako da je to više ličilo na miting nego na raspravu. Publika tog ćaskanja, koja se sastojala isključivo od Andresa,

jela je izgubljenog pogleda i gotovo da je prestala da sluša. Samo ga je jedna majčina rečenica opet vratila u razgovor.

– Glorija ga je baš zbog toga ostavila.

– A? – upitao je gotovo instinktivno.

– Kažem da te je Glorija zato ostavila. Ljudi vole aktivne, srećne, poletne ljude, koji rizikuju, koji rade ovo i ono...

– Nije me ostavila, bila je to stvar dogovora – promucio je Andres opet navlačeći svoj napukli oklop.

– Mama je u pravu – dodao je Raul preuzimajući štafetu. – Pobjednici su ljudi koji umeju da pokažu da imaju muda, kao ja. Ljudi koji gledaju život oči u oči. A ti... Pa ti nisi hteo da prođeš ispod erkondišna u rođenoj kući za slučaj da padne! Kako bi pao, Andri? Kad ima osam prokletih zavrtnja. I kuda ste vas dvoje zajedno putovali? Šta se dogodilo kad je rezervisala Punta Kanu?

– Dominikanska Republika je veoma opasna zemlja – pravdao se Andres. – Postoje i druga mesta s plažom gde neće da te otme zatvorska banda. Gandija, na primer.

– Brine zbog svega – rekla je majka. – Ima čak i knjižicu u koju upisuje kakva mu je kaka.

– To je laž! – branio se Andres. – Pa sve i da jeste istina, ne bi bilo tako čudno. Izmet je jedan od najpouzdanijih pokazatelja bolesti.

– Čuješ li ti sebe, čoveče? – nastavio je Raul. – Ti možeš da budeš ludak koji ne mari što živi zatvoren u četiri zida i utronjan od straha, ali Glorija nije takva. Glorija je aktivna i hrabra žena. Kao normalan svet. Zato moraš da promeniš ćip pre nego što upoznaš neku drugu.

– Moraš da potražiš drugačijeg Andresa u sebi – dodala je njegova sestra. – Ako se bojiš da će se nešto dogoditi, nisi nesrećan samo kad se dogodi nego i dok se bojiš. A šta ako se posle ne dogodi? Ispašće da si nesrećan ni zbog čega. Moraš da gledaš na ovu krizu kao na prelomnu tačku, da bi umeo više da razmišljaš o sadašnjem trenutku.

Aurora je nastavila svoj govor kombinujući samopomoć, istočnjačku mudrost i slogane sportske odeće. Međutim, Andres je prestao da sluša. Misli su mu ostale zaokupljene onim što su mu rekli o Gloriji. Da li je tačno da ga je zato ostavila? Da li je njoj potrebno više aktivnosti? Dosetio se motora i sve se uklopilo. Njegovoj bivšoj je potreban život s više rizika, a on je preterano obazriv za to. Najednom je sve dobilo smisao. Glorija je policajka, ludo odvažna, koja želi da stavi život na kocku na motoru, a on je knjigovođa s knjižicom za aritmije. Mozak mu je radio hiljadu na sat i trudio se da sve poveže. Njemu je bilo najvažnije na svetu da sazna zašto ga je bivša ostavila. Ako dozna uzrok, znaće i kako da je navede da mu se vrati.

– I zato treba da zaboraviš Gloriju i da upoznaš sebe i druge ljude.

To je bila poslednja rečenica Aurorinog govora i podudarila se s tačnim trenutkom kad je Andres ustao.

– Što si sad ustao? Ima i glavno jelo – uzviknula je majka.

– Moram da obavim nešto važno.

Odgovorio je tako ozbiljno da mu se čak ni Raul nije suprotstavio. Sve troje su zanemeli gledajući ga. Koračao je ka svojoj sobi, ali ovoga puta ne kao napušteno pašče. Glava mu je bila uzdignutija, ramena manje upala... Stigao je do svoje sobe, dohvatio makaze sa stola i potražio novčanik. Travolta, Džeri Halivel i društvo s grupne fotografije gledali su ga pitajući se šta će učiniti. Izvukao je ličnu kartu, oklevao sekundu i presekao je napola.

*A*ndres je prošao kroz sigurnosni detektor metala s *Dekatonovom* torbom. Policijske stanice su mesta koja su kod njega izazivala protivrečna osećanja. S jedne strane, u njima postoji visoka koncentracija policajaca, a to je nešto što donosi sigurnost i štiti, ali s druge strane tu ima i pištolja. Šta ako neki od njih sam opali? Šta ako se neki opasni terorista priljubi uz njega i petoro policajaca ga izrešeta? Što se tiče *Dekatonovih* torbi, njegov odnos prema njima bio je manje podvojen. Nikad, do tog dana, nije uzeo takvu torbu. Nikad, do tog dana, nije ušao u sportsku radnju. I nikad, do tog dana, nije kupio kacigu za penjanje, pojas s remenjem i uže.

– Dobar dan – javio mu se jedan nadmen policajac.

Andres je pokušao da iz prve prepozna mesto gde ovaj drži oružje. Uvek je to pokušavao. Na taj način, ako bi policajac iz nekog razloga prineo ruku tom oružju, on bi imao više vremena da reaguje. Kod kuće je merio sebi vreme i trebala mu je samo sekunda i po da se baci na kolena na pod i da vrisne: „Molim vas, nemojte me ubiti.“ Ovoga puta to nije bilo potrebno. Policajac nije ni razdvojio prekrštene ruke da bi ga pozdravio.

- Došao sam da izvadim novu ličnu kartu, stara se oštetila.
- Imate li zakazano?
- Ne, ali poznajem... – podigao je ruku u znak pozdrava
- Gloriju Kaseres.

Glorija, pomalo iznenađena a pomalo zgađena njegovim prisustvom, uzvratila je potvrdno na policajčev pogled, i on je klimnuo glavom Andresu propuštajući ga unutra. Ona je, kao i ostalih četvero policajaca, sedela iza pulta na kome su obavljani administrativni poslovi za obnavljanje ličnih karata i pasoša. Pre rođenja Paule i Martina, Glorija je patrolirala, progonila i hapsila. Sad fotokopira, lupa pečate i overava kopije. Andres je došao do nje s *Dekatlonovom* torbom i sačekao da poslednji gospodin koga je primila završi.

Čekajući, i nehotice se sve vreme pitao da li je njegova porodica u pravu. Da li ga je Glorija ostavila samo zato što je dosadnjaković i strašljivac? Postoje li još neki razlozi? Naravno, nisu se mnogo svađali. Njihov odnos se ohladio, ona je s njim bila nekako napeta, ali žučnih prepirki praktično nije bilo. Pokušao je da se priseti neke i u glavu su mu nadošle dve: rasprava o *Crvenkapi* i o detektivu.

Rasprava o *Crvenkapi* odigrala se jedne subotnje večeri pre dve godine. Glorija je upravo bila uspavala mališana u kolecvi a Andres je završavao čitanje priče ćerki.

– I Crvenkapa i baka su se srećno zagrlile i jele kolače. Pouka je – dodao je zatvarajući knjigu s bajkom – da ne treba da hodaš sama ulicom i da ne razgovaraš s neznancima, pošto ti se mogu dogoditi veoma ružne stvari.

- Nije to pouka! – skočila je Glorija.
- Pa koja je onda? – upitao je iznenađeno.
- Pouka je da onaj ko je rđav dobije zasluženu kaznu.
- Šta to pričaš? Čitava nevolja je nastala zato što Crvenkapa nije poslušala majku i ušla je u šumu.
- Ali na kraju se sve dobro završilo. To je optimistična priča.

– Optimistična? Vuk pojede baku i devojčicu! To je surovost postojanja, nasilje ovoga sveta.

– Drvoseča ih je spasao! Rđav završi loše, a dobar dobro. I sutradan, Crvenkapa može da se vrati u šumu da se igra i da bere cveće.

– Kako će da se vrati u šumu? – upitao je Andres. – Tamo će biti još vukova! Vukovi se okupljaju u čopore.

– Biće srećna i doživće divno iskustvo!

– Divno iskustvo! Da te smažu u jednom zalogaju? To je nešto traumatično. To je nešto užasno što joj se događa zato što je skrenula s puta. Zbog toga pouka...

– Andrese, smučio si mi se. Ne mogu da te gledam očima. Ti nisi normalan.

I otišla je. I Andres je zinuo od čuda. I Paula je zinula od čuda. A Martin nije mogao da zine od čuda pošto je spavao.

Do druge rasprave, o detektivu, došlo je kad su bili prinuđeni da potraže bebisiterku za decu. Bilo je to pretposlednje leto pre razlaza. Postojale su tri kandidatkinje i Andres je predložio da unajme privatnog detektiva da bi sačinio izveštaj o svakoj od njih. Gloriji je to izgledalo kao ludost.

– Ludost je to što brinem zbog svoje dece? – odvratio je.

– Treba imati poverenja u ljude. Svi angažuju bebisiterke – branila se Glorija.

– Znaš li ti koliko ima psihopata na svakih hiljadu stanovnika? Ili pedofila. Kad bih ja bio pedofil, zanimanje bebisitera bi mi se činilo savršeno. Zar misliš da nema pedofila koji se nude da budu bebisiteri u celom svetu? Na stotine hiljada!

– A možeš i da hodaš ulicom i da ti saksija padne na glavu.

– Znam. Užasno, zar ne?

– To je bio sarkazam! – povikala je Glorija. – Zar ne vidiš da si lud?! Pretvaraš život u nešto dosadno, u jebenu glavobolju!

– Ne viči, mogao bi ti izrasti polip u grlu.

– O moj boooooože!!

– Glorija, stvarno, mislim da je to što govorim za detektiva nešto logično.

– A zar nema detektiva psihopata? Koljača? Silovatelja dece? Zombija? Vampira?

– Je l' se ti to rugaš ili šta? Pravo da ti kažem, danas mi nisi jasna.

– Zašto ne unajmiš još jednog detektiva da nadzire detektiva? Ili još bolje, zašto ne stavimo devojčicu u mehur od metakrilata otporan na saksije i na bebisitere pedofile?!

– Glorija, pazi na grlo...

– Smučio si mi se, čoveče, smučio. – I otišla je zalupivši vratima.

Sada, stojeći u redu u policijskoj stanici, te epizode iz prošlosti napokon su za njega dobile smisao. Video je gospodina koji je bio ispred njega kako odlazi s produženim pasošem i odlučno prišao pultu. Zna šta Glorija želi i mahaće joj pred nosom novim Andresom.

– Šta ćeš ti ovde? – upitala je a to je zvučalo gotovo kao grdnja.

– Zbog lične karte, pocepala mi se. Nešto sam sekao i nehotice... Kako si?

– Dobro, dobro... – odgovorila je ukucavajući podatke u računar.

– I ja sam fenomenalno.

Iskoristio je što ne gleda u njega i bacio, praveći se nevešt, *Dekatlonovu* torbu na pod.

– Sranje, sve mi je ispalo. Pojas, uže...

– Zašto to nosiš? – upitala je Glorija ne skidajući pogled s računara.

– Ništa, počecu da se bavim penjanjem.

Glorija je nabrala obrve, digla pogled s računara i pogledala Andresa kao da joj je rekao nešto na slovenačkom.

– Ti? Penjanjem?

– Da, da, zaista sam... I samog sebe sam iznenadio. Ne znam da li je to zbog raskida ili šta je u pitanju, ali strahovito sam se promenio. Sad imam želju za rizikom, za avanturom... Da mi je neko pre godinu dana rekao da ću ići na penjanje...

– A da li na veštačku stenu ili...?

– Na visoke planine, na visoke planine.

– Andrese – kazala je Glorija u neverici – za dvanaest godina te nikad nisam videla da se penješ ni na stolicu, zvao si me kad je trebalo da se skine nešto s gornje police, a sad mi govoriš da ćeš se penjati uz provaliju?

– Rekao sam ti već da sam i sam pao u nesvest zbog svoje promene, ali ljudi se menjaju. Ti si, na primer, kupila motor, zar ne?

– Kako znaš?

– Ništa, *Fejsbuk*, video sam usput. Možda ga i ja kupim.

– Kako da ne – kazala je ustajući do štampača.

– Verovatno za leto.

Bio je relativno zadovoljan prvim manevrom svoje nove taktike. Treba ići mic po mic, čovek ne može preko noći da se iz kokoši pretvori u pantera, ali bio je ubeđen da će ga Glorija na kraju doživljavati kao iberijsko otelotvorenje Žan-Kloda van Dama. Sačekao je da se ona vrati s njegovom novom ličnom kartom kako bi je zadivio nekim podatkom koji je upamtio s *Vikipedije*.

– Tako ću moći da se vozim motorom na penjanje. Postoje mnoge vrste penjanja: slobodno, klasično, sportsko, na veštačku stenu... Moram da odem da kupim sebi mačje šape, tako se zovu patike za penjanje.

– Onda kupi patike i Martinu, pišačka s brokolijem ne može da se skine.

– Penjanje je izmišljeno u Drezdenu.

Kad je osećao da je napadnut, uglavnom se ponašao kao da taj napad nije ni postojao. Bilo je to nešto uzaludno i smešno i

obično je ostavljalo za sobom zbunjujuću tišinu, koju je ovog puta pokušao da prekine kako god je znao i umeo.

– A kako su deca? Jesu li dobro spavali?

– Jesu – odvrtila je Glorija – iako se Paula često budi.

– Sa mnom spava odlično – pohvalio se pokušavajući da pobjedi bar u maloj bici u roditeljstvu. – Pa... eto... hvala. Vidimo se sutra zbog sporazumnog razvoda.

– Da, u dva. I seti se da je sutrašnje veče tvoje.

– Da, da, znaju oni s penjanja da sam utorkom zauzet...

– rekao je stavljajući novu ličnu kartu u novčanik. – Dobro, pa... vidimo se.

– Doviđenja do sutra... Ej!

Andres je već odlazio, i okrenuo se udaljen od pulta dva metra. Gospođa iza njega je promrsila neku oštru opasku o birokratiji. Glorija je pogledala bivšeg muža u oči i postavila izravno pitanje.

– Da li je istina to s penjanjem?

Andres je prerasporedio mišiće na licu dok nije napravio nešto što je on, iznutra i pogrešno, smatrao zavodničkim osmehom a la Džordž Kluni. Malo dubljim glasom, odgovorio je i on pitanjem:

– Ne dopada ti se?

– Ne, naprotiv, samo sam odlepila što...

– Glorija – izjavio je prekidajući je. – Promenio sam se.

Okrenuo se čim je izgovorio tu rečenicu nastojeći da deluje zagonetno. Ali zapravo je bio srećan. Na putu do vrata umirao je od želje da se osvrne i pogleda kakav izraz lica je napravila Glorija. Ipak, suzdržao se da ne bi upropastio čitav efekat. Tek kad je stigao do ulice, dao je sebi oduška ispuštajući besni uzvik.

– To! Idemo!

Policajac koji je prethodno stajao na vratima pogledao ga je zbunjeno. Andres je to opazio.

– Ups... Eto... Oduševio sam se što sam izvadio novu ličnu kartu. Svaka čast kako obavljate posao.